У име Оца и Сина и Светога Духа!

Каква благост, браћо и сестре, овога дана и ове вечери. Сабрали смо се овде на два веома радосна догађаја. Прво, да прославимо Успење Пресвете Богородице, Мајке Господа нашег Исуса Христа, и друго, да присуствујемо монашењу ових двеју наших сестара. Нема бољега момента и нема пригоднијега празника од Успења Пресвете Богородице за кретање монашким путем за њеним Господом Исусом Христом.

Заиста је ово благословен дан и благословено место које нас испуњава радошћу духовном и благодарношћу Богу. Благодаримо Богу, браћо и сестре, што је у наше време, које је испуњено многим залима, многим невољама, да још увек постоје оне душе које чују глас Господњи и одазивају се на њега, који чују глас: „Ко хоће за Мном да иде, нека се одрекне себе и узме крст свој и иде за Мном.“ И ове наше две сестре чуле су тај глас Господњи, примиле га у срце своје и кренуле за Њим. Припремале су се за овај свечани моменат три године и нешто више. А ето, дошло је и време да приме и свети ангелски лик, да се обуку у монашку ризу и да наставе свој монашки живот и свој монашки подвиг у овом манастиру или некоме другоме где буде по благослову одређено. Чули сте, браћо и сестре, какав су завет ове наше сестре дале вечерас. Дале су Господу Христу у Његовом присуству, у присуству Свете Богородице, Светих анђела и свих Светих да ће испуњавати све Заповести Христове. Чули сте како су оне одговарале на питања. Одговарале су како доликује монашком смирењу. Не поносито и самоуверено - ја хоћу, ја могу, него су говориле: „Да, али са Божијом помоћи.“ Јер знају оне, као и сви ми остали знамо да без помоћи Божије ништа добро не можемо учинити, онако како је Господ и рекао: „Без мене не можете чинити ништа.“ Не може се ништа чинити добро, спасоносно и оно што је Богу мило и драго без помоћи Господње. И оне се уздају у ту помоћ Божију и зато су дале такве завете и таква обећања.

Примање монашког чина није крај њиховог труда, њиховог подвига него тек почетак. Искушења која прате свакога живога човека кроз његов живот пратиће и њих, али оне имају оружје за борбу против зла у себи и око себе. Имају молитву Исусову - *Господе Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешну*, имају штит Господњи - крст Његов Часни којим се одгоне све нечастиве стреле лукавога. Вечерас ове две сестре, монахиња Јелисавета и монахиња Ана, постале су нове молитвенице пред Престолом Божијим за ову свету обитељ, за своје сроднике и пријатеље, за све нас овде сабране и за цео наш православни српски народ. Тежак је то крст које су оне узеле на своја плећа. Њима је потребна помоћ, браћо и сестре, и ми смо дужни да им помогнемо као што оне молитвом својом помажу нама. Да се и ми молимо Богу за њих да их Господ укрепи, да им дарује духовне и телесне снаге да истрају на путу којим су пошле. Јер како рече у данашњој молитви да ће Господ, када дође, дати сваком по делима његовим, не по ономе шта смо обећали већ по ономе шта смо од обећанога одржали и извршили. Само тако, идући кроз овај живот, ми се надамо у Милост Божију да нас прими у Царство Своје Небеско, тамо где се налазе сви светитељи Божији на челу са Светом Богородицом, чији празник данас и сутра славимо, са Светим анђелима и арханђелима, да се и ми тамо нађемо и са свима њима да славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!

Нека је срећно и благословено ово вече и овај свети чин! Нека Господ благослови све вас овде присутне сада и увек и векове векова. Амин!